

nu en Gang ikke været, og da han lod sig lede dertil for at skaffe sin Familie Næring, saa kan jeg ikke se rettere end, at der er Udfikilligt, der taler for den paagjældende Mand. Det kan selvfølgelig ikke være i Egenkab af Ordfører, at jeg siger dette, det er kun min personlige Mening.

P. Hansen: Naar den ærede Ordfører baade i Dag og ved 1ste Behandling ved Andragendet under Nr. 3 har hævdet, at Jensen gif ud fra, at han ellers ikke havde faaet nogen Konkurrent, saa maa jeg gjøre ham opmærksom paa, at der er stor Forskjel paa at faae en Konkurrent, naar man selv sidder i Arbejde, og at faae det paa den Maade, hvorpaa han fik det. Da han blev kastet ind i Tjenesten, blev han nødt til at leie sit Værksted ud, og dermed fulgte Arbejdet, og da de 1½ Aar vare gaaede og han kom tilbage, var den anden Mand ikke alene kommen i Forhold til hans Kunder, men havde ogsaa faaet Leilighed til at bygge en Smedie og lade Jensens Smedie staa ubeboet i et Par Maaneber, inden han tog sin egen i Besiddelse. Det maa jeg sige til den ærede Ordfører, og det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansfær), der ogsaa tog lidt alvorlig paa denne Sag, at Tabet er vanskeligt at bedømme og ikke kan bedømmes efter den Maalestok, som det ærede Medlem vil gjøre gjældende for det. Hvad jeg her har fremhævet, bør virkelig tages i Betragtning paa en alvorlig Maade, og jeg vil haabe, at det sker ved den ærede Justitsminister, til hvem jo Udvalget har henvist Sagen.

Winther: Jeg vil kun sige, at Manden dog egentlig ikke kan forlange Mere, end at Udvalget anbefaler Andragendet. Jeg synes, at Spørgsmaalet om, hvormeget Mandens Tab kan anslaaes til, er Noget, som ikke lader sig bestemt paavise; jeg har den største Sympathi for Mand, som ved Misgreb fra det Offentliges Side blivde satte i en uheldig økonomisk Stilling, men det forekommer mig, at vi her have gjort Alt, hvad vi kunde, og jeg tror ikke, at det kan gavne Sagen videre, at man tager saa haardt paa Udvalget, fordi det ikke ligefrem er gaaet ind paa Mandens egen Burdering af hans Tab. Man kan dog ikke saa godt være Dommer i sin egen Sag; lad Sagen komme til at ligge for fra Ministeren, saa kan man jo stille Wændingsforslag, hvis man vil. Jeg vil anbefale med Hensyn til denne Sag at gjøre, hvad der nu er foreslaaet. — Det har glædet mig at høre, at den ærede Ordfører, skjøndt ikke paa Udvalgets Vegne, har fundet, at der var Meget, der talte for at henvise den Sag, som jeg tillod mig at anbefale til Thinget. Det, der er det Besynderlige ved denne Sag, er, at, naar Mænd af de høiere Embedsklasser gaa af paa Grund af, at Embedet inddrages, vedblive de i 5 Aar at faae en betydelig Del af deres Løge, men

et Menneffe derimod, som er i disse lavere Klasser, Intet faar, naar han af samme Grund gaar af, fordi nemlig Staten gjør Forandring, om han saa har de allerbedste Vidnesbyrd. Naar han ikke har tjent i 20 Aar, faar han ingen fast Understøttelse; kun under visse Omstændigheder, staar der i en anden Paragraf, kan der gives en vis Understøttelse. Men den Mand, jeg taler for, har heller ikke faaet denne Understøttelse; man har vel paa en Maade understøttet ham, idet man har troet, at man gjorde noget Væsentligt for ham derved, at man lod ham arbejde i Statens Værksteder. Dette er ganske vist, men der faar han jo ikke mere end enhver anden Arbejder, som ikke har tjent Staten ved Siden af og paa Grund deraf erhvervet nogen Udkomst til at blive begunstiget af Staten for den tidligere Tid. Denne Mand har ikke valgt at tage sin Afsted, men han har faaet den derved, at der blev indført en Forandring. Jeg skal endnu kun henlede Opmærksomheden paa den Forskjel, der er mellem de høiere og lavere stillede Embedsmænd eller Beskillingmænd i denne Henseende, og da jeg nu har paavist, at denne Mand i Virkeligheden har tjent Staten i 23 Aar efter de sædvanlige Beregningsmaader, saa synes det mig ogsaa, at man ved en Leilighed som denne kunde lade Billighed raade, uagtet Retten ikke er tilstede. I Øvrigt skal jeg følge den Regel, som jeg anbefalede den ærede forrige Løser, jeg skal ikke gjøre videre ud af Sagen i dette Dieblit for ikke at trætte Thinget, men jeg skal blot anbefale den Paagjældende til Thingets Belvilje.

Ansfær: Efter de Udtalelser, vi nu hørte af den ærede sidste Løser, og efter at jeg nærmere har overveiet den foreliggende Sag, hvortil der ikke tidligere har været Leilighed, da den først i det sidste Dieblit indkom i Finantsudvalget, tror jeg at kunne slutte mig til det ærede Medlems Anbefaling.

Rousselspræsidenten: Jeg skal kun gjøre et Par ganske korte Bemærkninger til, hvad der allerede er anført af den ærede Ordfører angaaende Indstillingerne. Det maa nemlig bemærkes, at den Betingelse, der i Almindelighed opstilles som nødvendig for, at der sker en Henviisning af Sagen til Ministeriet, ikke er tilstede med Hensyn til to af Andragenderne, saaledes som det er forudsat af Udvalget. Dette gjælder først Indstillingspunktet under Nr. 15 vedrørende Andragendet under Nr. 36 fra en Assistent og 4 Korfærte ved Kontrolen ved Limfjordsassistentiet, hvilket er henvist til Finantsministeren. Den ærede Ordfører har allerede berørt dette, men, efter hvad der er meddelt af Finantsministeren, har jeg dog anset det for rigtigt udtrykkelig her at fremhæve, at der aldeles ikke er fremkommet noget som helst Andragende om denne Sag til Finantsministeren, og at der